

УДК 796

Захарова О.М.¹, Сметанін С.В.¹

¹ старш. викл. НУ «Запорізька політехніка»

АНАЛІЗ СТАНУ ПРОЦЕСУ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ 017 «ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І СПОРТ»

Виклики сьогодення вимагають від українського суспільства активних пошуків адекватних та ефективних шляхів збереження високого рівня освітнього потенціалу закладів вищої освіти.

Враховуючи обставини, що склалися в країні, продовжувати відвідування занять на базі університету, в аудиторіях, на спортивних майданчиках не уявляється можливим. У зв'язку з цим, саме для збереження одного з основних прав людини – права на освіту, було введено дистанційну та змішану форми навчання.

Перед педагогічною системою постала особливо гостро проблема адаптації зазначених форм навчання до освітнього процесу. Науковці та фахівці почали пошук найбільш ефективних форм і методів проведення навчальних занять дистанційно, для чого, перш за все, повинна була враховуватися освітня галузь, тобто специфіка професійної спрямованості.

Це пов'язано з тим, що багато професій базуються на практичній діяльності, отже і підготовка майбутніх фахівців повинна включати програми формування систем знань, вмінь і практичних навичок. Зазначені вимоги стосуються також спеціальності 017 «Фізична культура і спорт»

Порівнюючи дистанційне навчання з традиційною формою проведення занять була здійснена спроба визначити як недоліки, так і переваги стосовно процесу підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту.

До переваг можна віднести наступне:

1. Простота і доступність в отриманні навчального та додаткового матеріалу.
2. Можливість індивідуального та групового формату навчання.
3. Комфортність при використанні засобів інформаційних технологій.
4. При необхідності можливість оновлення навчального теоретичного матеріалу.
5. Економія часу та витрат на транспорт.
6. Можливість присутності на заняттях, не зважаючи на місце знаходження студента.

В той же час, перелік недоліків складає:

1. Обмеження повноцінного спілкування.
2. Обмеження придбання та вдосконалення рухового досвіду.
3. Зміна методики викладання фахових дисциплін з урахуванням відсутності можливості роботи в спортивних залах або на майданчиках.

4. Переведення практичної частини освітніх програм в теоретичну площину.

5. Проходження педагогічної практики у віртуальному режимі.

6. Колосальне зниження рухової активності всіх учасників освітнього процесу.

7. Поступова втрата потреби до саморозвитку і самовдосконалення засобами фізичних вправ.

І це не повний перелік факторів, з якими зіткнулися не тільки студенти, але й викладачі.

Визначивши проблеми, необхідно активізувати пошук шляхів їх вирішення. Уже зараз з'являються ефективні технології щодо виведення дистанційної форми навчання на рівень, що відповідав би сучасним професійним стандартам.